

Quan van fer la jornada de portes obertes, els nois i noies hi havien anat abans per preparar-ho tot, la gent i els familiars anaven passant i tots quedaven sorpresos del que anaven veient i escoltant. Els mestres estaven que no hi cabien de contents, anaven tan inflats que semblava que flotessin. Una senyora va exclamar:

—Mireu, una planta dins d'una torreta sense cul!

La Rosa li va explicar que el clavell del vent s'ha de penjar al revés, les arrels cap amunt, i que de tant en tant se li ha de ruixar aigua i amb això ja viu. I també que ha de tenir filferro a les arrels perquè viu del rovell del ferro, i per això li va semblar interessant penjar-la al sostre, sense cul i amb fils de pescar.

—Hem fet que s'aganti tan centrada com hem sabut i així dona la sensació que floti —va dir la Rosa.

La senyora va quedar amb la boca oberta i va felicitar la Rosa pel treball i l'explicació.

Una altra senyora va dir:

—Ostres! Quines catiusques en forma de trípod!

Una altra nena li va explicar que el seu pare treballava a un escorxador, i quan se'ls gastava la sola ja les llençaven, perquè patinaven, i al ser blanques va pensar en posar una planta amb flors vermelles, i en forma de trípod segur que s'aguantarien.

—A la ferreteria venen unes planxetes de ferro amb forats i per dins les catiusques les hem col·locat amb un tronc al mig de les tres i amb les planxes les hem collat al tronc, hem fet uns forats a la sola pels accessos d'aigua, i a la punta de la catiusca hi hem fet uns forats i hem plantat un cactus rodó a cadascuna.

La dona va dir:

—Queda súper bé!!! La combinació del vermell i el verd a sobre del blanc de les catiusques... Noia, em trec el barret!!!

La gent anava passejant i els familiars no paraven de fer fotos tot orgullosos del que havien fet els seus fills i els felicitaven. També felicitaven els mestres, ja que els estudis havien anat millor i va haver-hi un mestre que

va explicar que tot va començar la primera setmana de curs, amb un grup de nens que es feien dir ‘ESTIC BÉ PERQUÈ VULL’.

—Ja els haureu vist amb les seves gorres. Van proposar fer grups amb aficions similars i uns pels altres han anat fent coses a les hores lliures de classe. Als que tenen ganes de dir tonteries a la classe els hem proposat tenir un espai per poder-les dir i escoltar-les tots. I així tots els aplaudirem. Sembla que s’ha entrat en un joc que si vols riure dels altres ho hauràs de fer, fent coses millors, per poder-te’n riure. Si tens la necessitat de fer coses, fes-les, però no cal riure’s de ningú. Aquest grup de nois i noies se’n riuen d’ells mateixos i diuen que així no cal que els altres ho facin, que ells ja ho fan.

A poc a poc, la gent s’anava parant a escoltar el que el mestre explicava.

—A mi els balls i les coreografies m’han semblat de professionals! —va dir una senyora.

—Si és la teva filla la que balla!! —va dir una altra senyora.

—Ja ho sé! Per això!!! —va contestar la primera.

Els que tenien fills que feien esport pensaven: “Si almenys poguessin guanyar-se la vida amb el que els agrada, seria fantàstic...”.

Tothom deia que aquell fi de curs era tot un espectacle de varietat de coses!!

—Si això no és creativitat, no sé pas què ho pot ser!!! Gairebé tot amb materials reciclats —va dir una senyora, que parlava amb un mestre.

—He vist un llum fet amb peces de cobrteria, penjat amb fils de pescar, i també hi havia tubets prims més curts que els fils que aguanten la cobrteria, i a dins tenien llums led. La quantitat d'ombres que feia per terra i reflexos al sostre és una passada! (Com diria el meu fill).

El mestre els va explicar que tenen un conserge, que porta unes rastres molt llargues, que té un petit taller i els ajuda. Si han de fer un forat a alguna fusta o a algun ferro, o allà on sigui, ell els hi fa. I també els dona idees i els explica com ho poden fer.

—És ben bé que és el que li agrada! Li encanta fer fotos a tot el que fan. Ha fet un mural i penja totes les fotos a l'entrada de l'insti. Li caben cinquanta fotos, i per votacions dels mateixos nois i noies van quedant les coses més xules! Hi ha diversos murals, cadascun amb un tema —va explicar el mestre.

—A primers de mes tots voten a veure quina foto o treball entra i quin marxa. Hi ha coses que encara no les ha desbancat ningú i així ha sigut una manera perquè tots es coneguin més. I s'ajuden entre ells per fer els deures, s'ho expliquen a la seva manera. I si necessiten ajuda, procurem ajudar-los a entendre perquè ho aprenguin, i si tot i així no ens en sortim, llavors només ens queda parlar amb els pares per veure com ho podem solucionar. El més important és que el noi o noia no se senti desplaçat i que entengui la importància d'aprendre el màxim que pugui. Perquè tot el que aprenguin serà el que els quedarà per a tota la vida. Segur que hi ha alguna cosa que se'ls dona bé i, quan ho saps, s'ha de poten-

ciar i treballar. Així ningú se sent superior ni inferior, simplement hi ha coses que saps fer millor que d'altres.

El professor va explicar que això és el que han estat fent aquest curs i els resultats ja els estaven veient.

—Quan un noi o noia se sent valorat també es reflecteix als estudis. Aquest any ha estat dels millors en valoracions generals. Aquest sistema que s'ha aplicat ha sigut molt positiu i l'any que ve seguirem i procurarem escoltar tothom i analitzar-ho per poder millorar. Així, doncs, com ja he explicat, la idea inicial va sorgir d'un grup de nens i nenes de primer curs que van animar a fer grups de nois i noies que poguessin fer totes les activitats que els fessin sentir bé. Ells van arribar a aquesta conclusió per necessitat, ja que ells estaven cansats que els hi fessin bullying pel color de la pell o simplement per no tenir un cos de model, o per no tenir facilitat amb l'esport. Ens van ensenyar que, gairebé sempre, si no estàs a l'estàndard establert, ja ets diferent, friqui o rar —va explicar el mestre.

Al final del dia, tothom que va anar a visitar la jornada de portes obertes aplaudia tot el que havia vist o escoltat. Alguns parlaven del que els havia agradat més i que s'ho havien passat molt bé: havien passat unes hores molt agradables i distretes.

Ja havien passat uns quants dies des de la jornada de portes obertes al fi de curs, i continuaven fent el que sabien fer i més els agradava.

Un dia que estaven a “Tot és possible”, el Carles va proposar jugar al “Què faria jo” per veure tots plegats com anaven.

—Jo faré d'advocat del diable! —va dir el Carles.

—Ja estàs fent frases fetes que no s'entenen! —va dir la Clara.

—Jo estic d'acord amb tot el que fem, però si no hi ha algú que porti la contrària, no surten idees noves —va dir el Carles.

—No sé on he llegit que en una habitació on dos pensen igual, el que pot passar és que en sobri un! No sé si ho heu entès...

—Com vols que no t'hàgim entès? Tan bé que t'expliques... —va dir la Clara.

Tots es van posar a riure.

El Carles va proposar que analitzessin el que havien fet durant el curs.

—Jo crec que és fantàstic!!! Us en recordeu del dia de portes obertes??? Encara hi ha gent que en parla!!!

Tothom diu elogis del que van veure i escoltar!! —va dir la Yaitou—. A mi el que més m'agrada és escoltar nois i noies als quals els agradi cantar i ballar. Jo, per exemple, col·laboro amb altres grups de cant i ball i em sento d'allò més bé! I ara em relaciono amb aquells nois i noies que abans només es preocupaven de riure's de mi!

—A tu no et costa gaire fer-te amb tothom! —va exclamar la Xu Lin—. Jo estic eufòrica veient que estem venent gairebé tot el que estem fent!

Al Carles li va semblar bé tocar aquest tema i els va explicar que ara que ja tenien la màquina de cosir pagada i els mòbils ja els havien acabat de pagar al seu pare, també havia fet un calaix amb alguns diners per fer recàrregues de targeta als mòbils i alguna despesa més que pogués sorgir...

—Però el que sí que crec que hauríem de fer —va dir el Carles— és fer peces de roba a poc a poc, així les aniríem fent quan anem necessitant diners sense tornar-nos bojós pels diners. El meu pare sempre em diu que encara no tenim edat de treballar i que ja ens vagarà de fer-ho, que tenim molts anys per endavant per capficar-nos amb els diners.

Tots van comentar que estaven d'acord i que potser sí que el seu pare tenia raó...

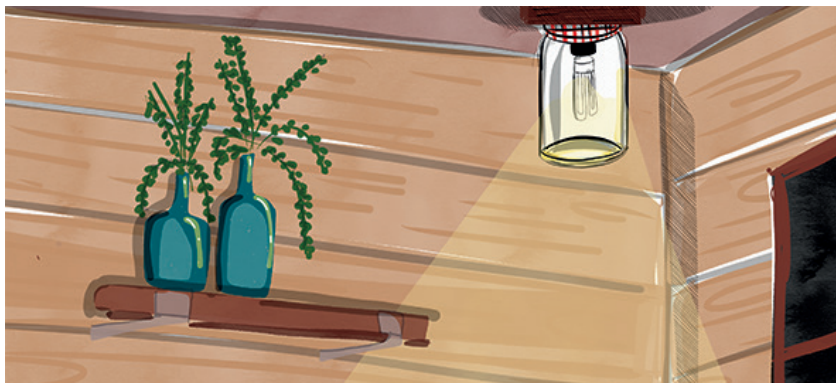
La Rosa estava molt contenta de com havia sortit la jornada de portes obertes.

—Veure que a una planta si li dones el que necessita per viure es pot plantar gairebé a tot arreu, per inversemblant que sembli —va dir la Rosa—, tot es tracta de posar-les allà on no les has vist mai, siguin recipients o llocs; el meu clavell del vent penjat dins d'una torreta al sostre va agradar molt.

—Quedava súper xula la ràdio vella transformada en torreta! —va dir el Fèlix—. Quan li vam treure els mecanismes de dins i després de portar-los a la deixalleria, quan ja teníem només la carcassa de la ràdio, li vam posar plàstic i bosses per dins per poder posar la terra, i pels forats de ventilació sortia l'aigua que sobrava.

—El tríode amb les catiusques que havia fet un altre grup també era molt xulo. Havia sigut una gran idea. A mi m'ha agradat molt! —va dir la Rosa—. Encara que no ho hagi fet jo!

—Doncs a mi m'ha agradat moltíssim que hi hagués tanta quantitat de dibuixos que s'hagin exposat! —va dir la Clara—. I les escultures fetes amb tot tipus de materials reciclats eren d'allò més originals!

—També hi havia coses que feien servei. Com pots de cuina com a llums, coberts transformats en penja-robes, raquetes de tennis amb miralls enganxats, en un pal d'escombra hi havien posat tres cullerots amb forma de trípode i servia com a porta-espelmes, i un munt de coses més... —va dir el Carles.

—Tu ja t'has guanyat a tothom explicant acudits i dient bestieses: fas petar la gent de riure!!! —va dir el Fèlix.

—M'estimo més riure'm de mi abans que ho facin els altres, així m'avanço a ells i ja no em sento malament.